

Daide Morosinotto

LA FLOR PERDUDA

del
XAMAN
de

K

Un viatge increïble dels Andes a l'Amazònia

bam
bú

Traducció d'Aurora Ballester

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Il fiore perduto dello sciamano di K*

© 2019, Davide Morosinotto, pel text
© 2022, Aurora Ballester, per la traducció
Casp, 79 - 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Paolo Domeniconi
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2022
ISBN: 978-84-8343-823-7
Dipòsit legal: B. 11178-2022
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

El paper utilitzat en la impressió d'aquest llibre
prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Les il·lustracions de les pàgines 11, 12-13, 129, 131-132,
259, 260-261, 370-375, 388-403, 413 i tots els símbols
zoomòrfics que obren els capítols són d'Andrea
Guerrieri.

Els elements gràfics i fotogràfics de la coberta i l'interior
del llibre tenen llicència de Shutterstock.

El desenvolupament gràfic és de Stetano Moro.

Qualsevol forma de reproducció, distribu-
ció, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra només pot ser realitzada
amb l'autorització dels seus titulars, llevat
d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos
a CEDRO (Centro Español de Derechos Re-
prográficos, www.cedro.org) si necessiteu
fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta
obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 /
93 272 04 45).

Estic a punt de morir-me. I aquesta és la veritat.

I tu ho saps millor que ningú.

Només tinc quants? dotze anys... i m'ha costat d'acceptar. M'ha calgut molt de coratge. Ara, però, la meua com es diu quan estas en crisi? preocupació és una altra i és que no aconsegueixi arribar fins al fons.

Perquè (i tu això també ho saps) és una història llarga i complicada aquesta i s'entrellacen com aquells daixonses cistells de *chambira* que la vella teixidora va provar d'ensenyar-nos al mercat mentre ens omplia el cap amb allò que es canta cançons i llegendes de la jungla i jo plorava perquè el meu pobre walkman havia deixat de funcionar.

En fi... Espero aconseguir fer-ho, és a dir, en fi, arribar fins al fons, fins ben bé a la fi.

Si pogués et deixaria allò com quan tens una obligació... el compromís, doncs estaria bé, així acabaríem abans... Però em sembla que tu encara no les sents. Vull dir les veus. No les sents. Però jo sí. I per tant em toca a mi fer com es diu?

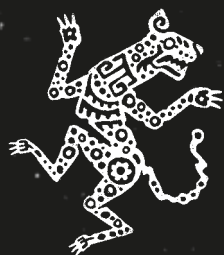
I ho provo.

Però tu no em deixis. Estigues a prop meu.

M'ho promets?

Tu i jo com sempre.

Junts fins a la fi.

Aquella nit vaig sortir a caçar al bosc.
Vaig córrer durant hores a les fosques
i entre els arbres, fins que vaig arribar
a una roca que dominava la planura.
Mirant amunt vaig veure un voltor reial,
les seves plomes eren estrelles d'argent.
L'ocell es va parar sobre meu i va cridar:

-Ja comença! Ja comença!

-Què comença, voltor?

-La història. Comença en un lloc llunyà.

Tres esperits els protegiran,
però els esperen molts perills.

Jo no entenia res.

-De què parles?

El voltor reial no va respondre, va marxar volant
molt de pressa, com un pensament oblidat. Em vaig
quedar sol i vaig enviar el meu rugit a la lluna.

Quan vam entrar a Barrios Altos, el xofer va apujar les finestres i va bloquejar les portes. La calor es va tornar sufocant, i tot seguit es va sentir el brunzit de l'aire condicionat.

El senyor Tanaka va somriure. En canvi, la mare em va estrènyer la mà.

Es diu Outi, que és un nom finlandès, perquè nosaltres venim d'allà. El senyor Tanaka no, és japonès, i és el secretari del meu pare. Aquell matí m'hauria d'haver acompanyat ell (però, a l'últim moment, hi havia hagut un problema a l'ambaixada i no va poder).

La mare es va empipar molt i encara estava nerviosa, perquè va murmurar:

–Tancar les portes... De debò que calia? Em fa venir angúnia.

–És un barri perillós –va explicar el senyor Tanaka–. Però segons el professor De La Torre és el millor hospital neurològic de tot el Perú.

La mare no va obrir la boca, però vaig veure que no estava contenta. La idea d'haver d'ingressar la seva filla Laila, o sigui jo, en un hospital peruà no li agradava gens. Si hagués estat per ella m'hauria ficat immediatament dalt d'un avió cap a Europa, o els Estats Units, on hi havia els millors tractaments.

Però De La Torre hi havia insistit. Havia vingut moltíssimes vegades a visitar-me a casa i m'havia fet un munt de proves; ara calia un ingrés hospitalari. Era el director del Santo Toribio de Lima i havia assegurat que allà estaria en molt bones mans.

Finalment, els meus pares havien quedat convençuts, potser perquè el professor tenia raó o perquè enviant-me a l'estranger es posava en risc la carrera del meu pare (la nostra família tenia *responsabilitats*).

Mentrestant jo mirava el carrer, els cotxes amb les finestres bloquejades, les casetes amb les façanes escrostonades, les cares que em miraven des de les voreres.

Tenia por, per això vaig estrènyer amb més força la meva adorada bossa de roba amb els ossets brodats; ja ho sé que ara ja soc massa gran per anar amb una bossa com aquesta, però era el meu amulet de la sort i no la deixava mai. A dins hi portava tres llibres que m'havia triat el senyor Tanaka, escrits en les tres llengües que conec. Un en finlandès, que és la llengua del pare i la mare. Un en anglès, que me l'ensenyaven a escola. I un en espanyol, que aquí a l'Amèrica del Sud el parla tothom (més o menys).

I el senyor Tanaka vigilava la maleta de cuir on hi duia totes les meves altres coses: el raspall de dents, el sabó i el xampú de lavanda, un parell de sabatilles, roba interior, dues camises de dormir blau cel i tres pijames, també de color blau cel perquè és el meu preferit.

Tots aquells llibres i pijames els necessitaria perquè em quedaria a l'hospital força temps.

—No et preocupis —em va dir la mare—. Si no t'agrada, buscarem un altre lloc.

Semblava més espantada que jo.

El cotxe va girar pel carrer de las Maravillas i vaig deduir que el mur que quedava a l'esquerra era el de l'hospital. Al mig hi havia una arcada amb un portal vermell, com una llengua enmig d'una filera de dents brutes.

–M'aturo aquí? –va preguntar el xofer.

–Ai, no, no –va implorar la mare–. A la vorera no. Ens podrien veure.

–La senyora té raó –va intervenir el senyor Tanaka–. Fes el tomb, a la part del darrere hi ha d'haver una entrada per a les ambulàncies.

Vam fer la volta cap al riu i després vam entrar pel carrer Amazonas i, efectivament, allà hi havia una tanca de ferro amb dos homes que feien guàrdia.

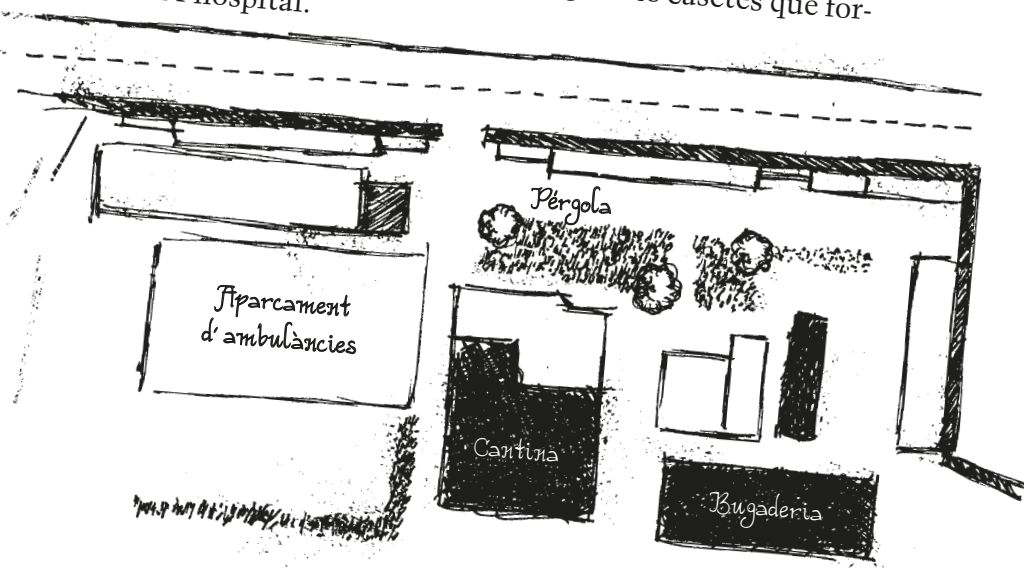
Es van afanyar a obrir, potser impressionats per la matrícula diplomàtica, i de seguida ens vam trobar en un aparcament amb el terra de ciment. Al voltant hi havia tot d'edificis quadrats, d'una planta, amb la teulada plana.

La mare es veia molt amoïnada. El senyor Tanaka, com sempre, somreia.

–Un moment –va dir.

Va girar la maneta i va sortir enmig d'una bafarada de calor. Ho vaig aprofitar per mirar més bé l'aparcament.

A l'altra banda hi havia un jardí envoltat d'una bardissa baixa de plantes amb les fulles vermelloses i una pèrgola de buguenvílies preciosa. Ben bé al mig de les casetes que formaven l'hospital.

Em vaig preguntar si em donarien permís per estar allà, a l'ombra, de tant en tant.

El senyor Tanaka va tornar al cap de poc amb el professor De La Torre i una colla de metges amb bata blanca.

–Tot va bé –va xiuxiuejar la mare.

Vaig obrir la porta i la calor semblava l'alè d'un monstre.

«A enfrontar-se amb el monstre, Laila», em vaig dir, i vaig sortir agafant la bossa amb força, que em va semblar molt més pesant que abans.

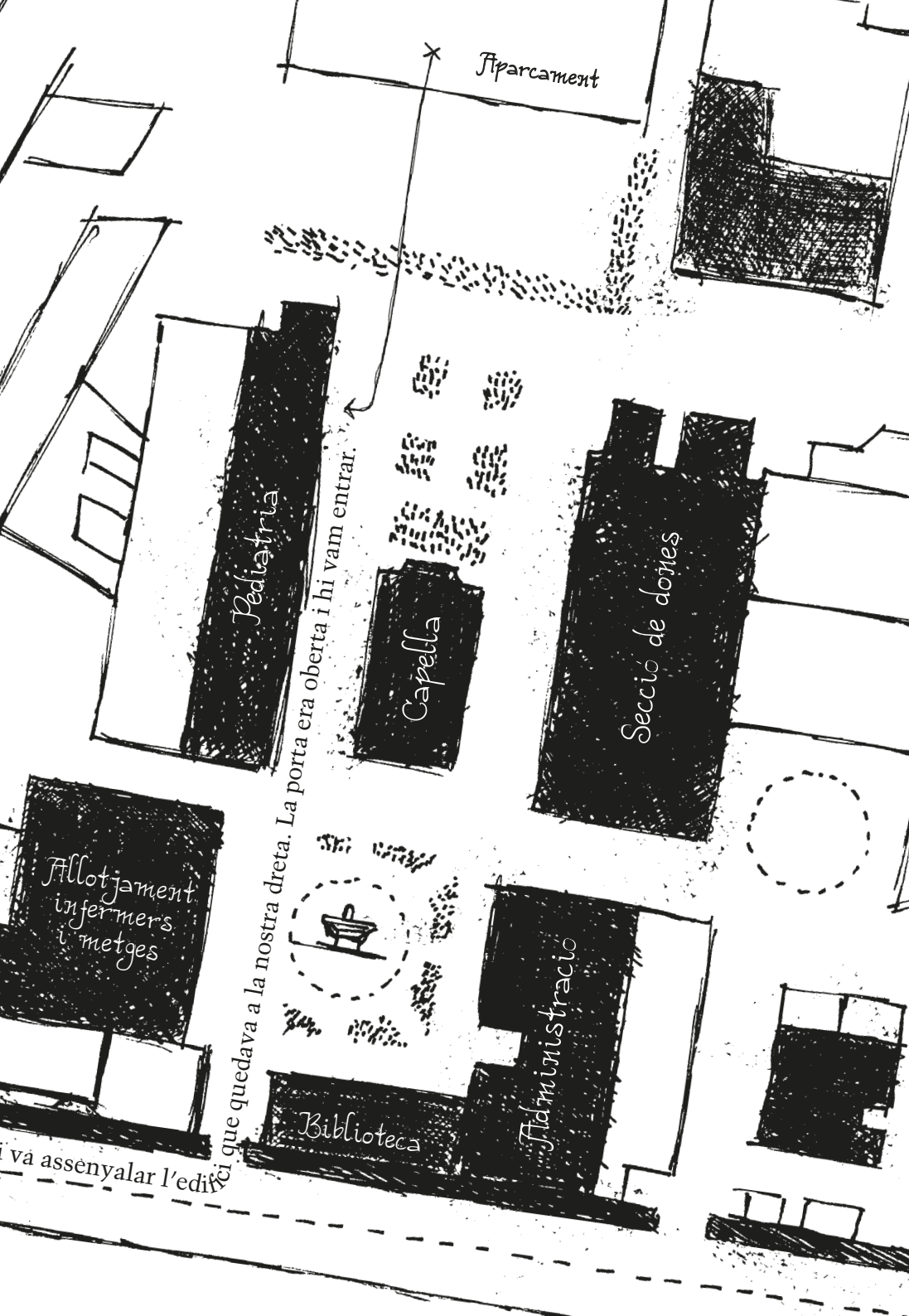
El doctor De La Torre em va saludar en espanyol, fent broma com si fos la meva millor amiga, mentre els altres metges assentien amb el cap sense dir res.

Ens van guiar pel pati principal de l'hospital, on hi havia molts parterres i una font al mig. Estava envoltada d'una anella d'herba i de la mateixa bardissa de fulles vermelloses; també hi havia unes altres mates de boix, retallades en formes estranyes (n'hi havia una que semblava un ratolí).

Els edificis, als dos costats del jardí, tenien uns grans finestrals i porxos amb bancs, i al fons hi havia una tercer edifici amb una arcada a l'entrada, per on la mare no va voler passar. Al davant uns altres guàrdies vigilaven l'entrada.

I al quart costat del jardí, allà on havíem baixat nosaltres, hi havia una capella amb un sostre acabat en punxa.

–La planta de Pediatria és aquí mateix –va dir el doctor De La Torre, i

Aparcament

Pediatría

Capella

Secció de dones

Allotjament
infermers
i metges

Administració

Biblioteca

va assenyalar l'edifici

que quedava a la nostra dreta. La porta era oberta i hi vam entrar.

La planta de Pediatria era una única sala gran amb les parets de rajola blava i dues fileres de llitets blancs.

A primer cop d'ull vaig veure: una nena amb el rostre contret amb una ganyota de dolor, un nen en cadira de rodes i una infermera enfeinada posant menjar a la boca d'un nen que bavejava sobre el llençol.

Vaig sentir que un nus m'estrenyia el cor. Durant un temps viuria allà. Em semblava impossible. Aquell lloc no tenia res a veure amb mi.

–Me'n vull anar –vaig mormolar.

Havia promès que no em queixaria, però se m'havia escapat. Per sort, la mare estava tan trasbalsada que no va sentir res. En canvi, el senyor Tanaka sí, ell sempre ho sentia tot.

Es va girar cap a mi amb un somriure encoratjador.

–*Ganbarimasu* –va murmurar.

És una paraula japonesa que significa «fem el que podem», i també «ànim» i «afrontem el que ens espera de la millor manera possible». Era un desig, en definitiva, i el vaig repetir en veu baixa:

–*Ganbarimasu*.

Ànim, Laila, que tampoc no et pots fer enrere.

Va entrar al Niu i es va quedar allà, com un polo de gel.

I ho podia haver estat perfectament, amb aquella pell claríssima. A la mà hi portava una bosseta i feia una expressió com si s'acabés d'empassar un ratolí.

La puc entendre, eh? La primera vegada que s'hi entra, el Niu fa impressió. Especialment els dies «no», quan la Mila té la cara tota amanyogada cap a la dreta i en Carlos s'arronssa a la cadira de rodes com si fos un saquet buit. I què he de dir d'en Bert... Uf, ell sempre fa impressió. Està mal girbat. Té el cap inflat com un monstre marí.

La Passerell estava a punt de posar-se a xisclar, es veia clar per la cara que feia, però se li van posar, un a cada banda, els seus Àngels de la Guarda, és a dir, una dona tan blanca com ella i un home amb l'esquena rígida i un somriure no.

–Això és la planta de Pediatria? –va preguntar l'Àngela de la Guarda més o menys en espanyol.

–Sí –va respondre el doctor De La Torre.

–I no hi ha habitacions individuals?

No n'hi havia, evidentment.

–Però els nens i les nenes estan junts!

–En dues fileres separades –va observar el doctor De La Torre.

–M’ho hauria d’haver dit abans. No hauria permès mai... És del tot inacceptable.

Els Àngels de la Guarda es van posar a discutir i el professor De La Torre va suggerir que anessin al seu despatx. Amb tot això, van deixar la Passerell tota sola amb la seva bosseta.

Quina manera més lletja de ser acollida al Niu.

Jo havia vist l’escena des de sota el llit de la Mila, m’hi havia amagat per jugar, i pensava que hauria pogut sortir d’un bot i ves a saber quina cara hauria fet.

Però aleshores la Passerell va girar cua i va sortir corrents cap al pati.

Mentrestant, des del despatx del professor se sentia l’Àngela de la Guarda:

–Vostè ho sap prou bé... És filla d’un diplomàtic estranger! No pot dormir en una habitació comuna!

I el professor:

–Però no n’hi ha, d’habitacions individuals, a Pediatria.

I l’Àngel:

–Potser la podrien posar en una altra planta?

I el professor:

–És que no hi ha habitacions individuals en cap planta...

I l’Àngela:

–Doncs així tornem cap a casa i continuem amb les visites privades!

I el professor:

–Senyora, si us plau, aquest barri té mala fama, però l’hospital és una illa protegida, que tothom respecta. I encara que hi hagi alguns espais una mica atrotinats, el personal i els equipaments són excel·lents. Justament el que necessita la Laila...

Finalment, van triar per a la Passerell el lloc més allunyat de la porta, el del fons de la sala, al costat del llit de la Fortuna. La van envoltar de paravents de tela i no li van preguntar què en pensava, però va semblar que hi estava d’acord. Potser estava contenta de no veure la Mila, en Carlos, en Jordi

i tots els altres. I així, després de col·locar la maleta sota el llit, ella i els Àngels de la Guarda van sortir al jardí.

Durant l'estona que va durar tot aquell enrenou nosaltres ens vam quedar sense dir ni piu, com hipnotitzats, però de seguida que van haver marxat va tornar la xerrameca habitual del Niu.

–Qui diríeu que és? –va preguntar en Cisco.

–Una princesa... –va remugar la Mila.

–Segons tu, tot són princeses –vaig replicar-. Però ja heu sentit l'Àngela de la Guarda. És la filla d'un diplomàtic estranger.

–Què vol dir *piplomàtic*?

–Deixa-ho estar, Carmelita, ja t'ho explicarem en un altre moment.

–Us sembla que parla, d'això, que parla, com nosaltres, parla? –va preguntar en Jordi.

Era una bona pregunta. Perquè si sabia espanyol la podríem acollir al Niu. Si no, no.

Era una qüestió important sobre la qual calia indagar; llavors vaig dir adeu als altres i em vaig posar a buscar la Passerell, que ara ja sabia que es deia Laila, perquè així era com li deia l'Àngela de la Guarda. Però per a mi Passerell era un nom més adequat.

Els vaig trobar tots tres sota la pèrgola; menjaven *tamales*, que havien tret de ves a saber on, perquè els dimecres a la cantina de l'hospital hi havia arròs amb pollastre.

Cadascú feia la seva, amb el cap cot i un llibre a la mà.

«Quina cosa més estranya», vaig pensar. Si anaven junts, per què no parlaven? Quin sentit tenia estar en companyia i en silenci?

Em vaig quedar espiant-los, però com que no feien res d'interessant me'n vaig tornar cap al Niu. De tant en tant, m'esmunyia cap a la pèrgola a donar un cop d'ull, però sempre estaven igual.

No se'n van moure fins a les cinc, quan la doctora Malèfica els va anar a cridar amb la seva veueta estrident:

–L'horari de visites s'ha acabat. Han d'abandonar l'hospital. Es referia als dos Àngels de la Guarda.

Quan la Passerell va sentir aquelles paraules, se li van omplir els ulls de llàgrimes i l'Àngela va insistir que volia tornar a veure el doctor De La Torre, que devia estar de bones perquè els va deixar estar junts una hora més. Després ja no s'hi va poder fer res més. Els dos Àngels van haver de pujar al cotxe amb què havien vingut, un cotxàs fabulós tot negre i amb el morro llarg.

–Vindré demà al matí tan aviat com obrin les portes –va prometre l'Àngela a la Passerell.

Ella va fer que sí amb uns llagrimots als ulls que em van regirar el cor i es va quedar mirant el cotxe fins que va travessar la tanca de l'entrada.

En aquell moment estava a punt de sortir del meu amagatall i presentar-me, però la Passerell va arrencar a córrer, va entrar al Niu i es va refugiar darrere els paravents amb una esgarrapada.

S'hi va quedar tota la nit, sense aixecar-se ni tan sols per anar a fer pipí, i el més llastimós és que la sentíem somicar, **ESNIF ESNIF**, a les fosques.

Vaig pensar d'animar-la gastant-li una broma, però en Carlos em va dir que era millor que no ho fes i potser tenia raó.

Aquelles llàgrimes m'havien fet venir massa tristesa, o sigui que me'n vaig anar a dormir sol al taller, com sempre.

L'endemà al matí, a les vuit en punt, van començar les visites a la nostra planta: el doctor De La Torre va arribar amb un grup de metges i se'm van amuntegar al voltant del llit fent-me un milió de preguntes sobre mi i el meu «problema».

Tot havia començat feia un any i mig, és a dir, poc després que la meva família es traslladés al Perú des de Buenos Aires (a l'Argentina, un lloc preciós on tenia una pila d'amics). Una tarda anava amb el monopatí pels passadissos de l'ambaixada, que era una cosa prohibida però molt divertida, i de cop i volta em vaig trobar a terra amb un trau al cap.

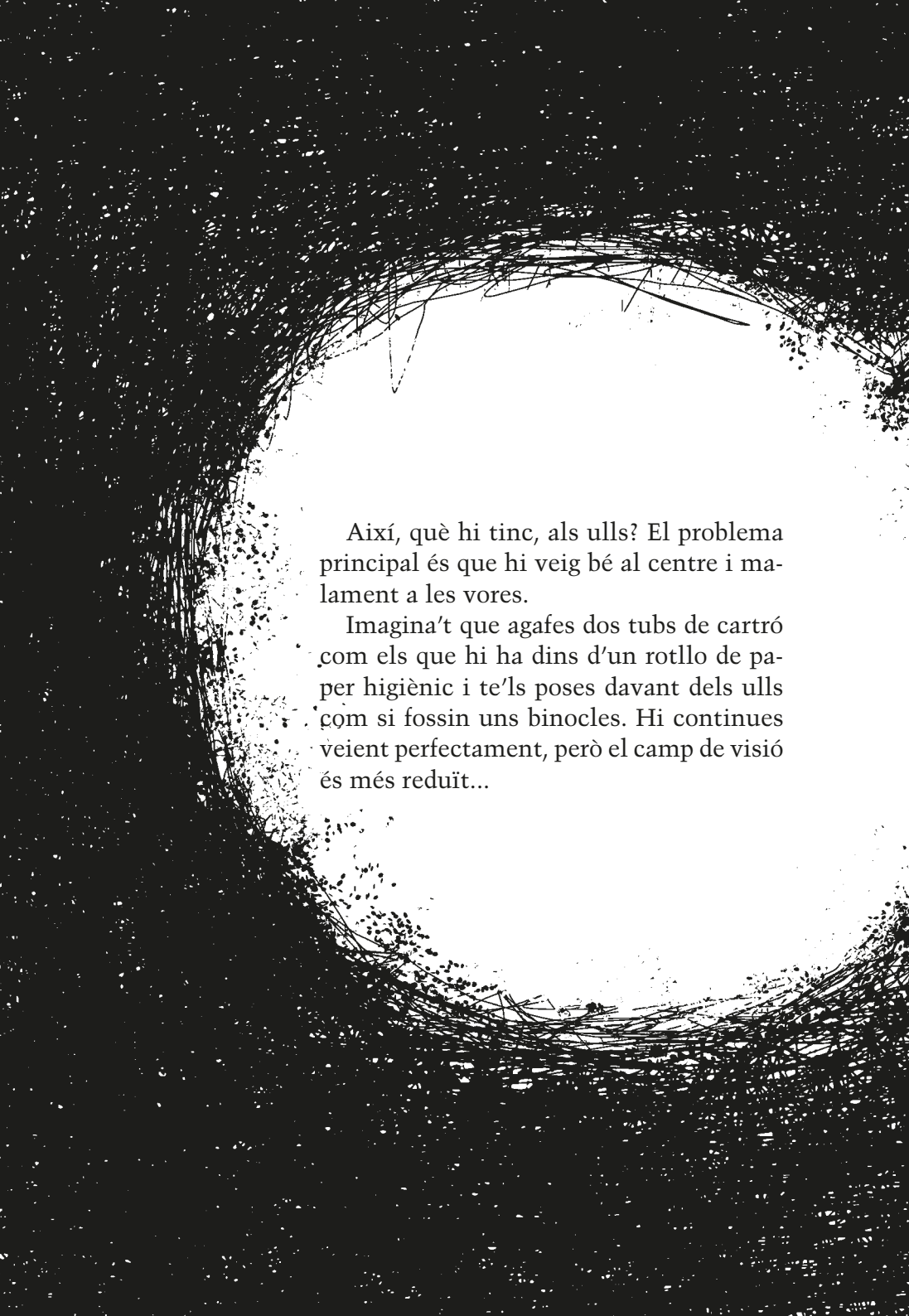
Em van portar a urgències, i quan una metgessa em va preguntar com havia caigut, li vaig respondre la veritat:

—Hi havia un banc i no l'he vist.

Una cosa normal, per a mi, però gens normal segons ella. Va parlar amb la meva mare i la va convèncer perquè consultéssim un oftalmòleg. Que em va enviar a un altre especialista, i així anar fent. Fins que l'últim de la sèrie va dir:

—El problema no és només dels ulls.

Va ser així com vaig acabar en mans del professor De La Torre, que és un expert en malalties neurològiques rares (el nom oficial de l'hospital Santo Toribio és: Instituto Nacional de Ciencias Neurológicas).

Així, què hi tinc, als ulls? El problema principal és que hi veig bé al centre i malament a les vores.

Imagina't que agafes dos tubs de cartró com els que hi ha dins d'un rotllo de paper higiènic i te'ls poses davant dels ulls com si fossin uns binocles. Hi continues veient perfectament, però el camp de visió és més reduït...

I si caminant et trobes una cadira al davant, és molt probable que no la vegis i que acabis caient-hi al damunt. Que és el que em va passar amb el monopatí. Però també em vaig adonar d'una cosa: hi veia pitjor de nit o quan hi havia poca llum. A la pràctica el món cada vegada era més fosc, cosa que no és una sensació gens agradable.

El doctor De La Torre em va fer una visita llarga, em va projectar llumetes als ulls i em va demanar que fes els típics exercicis estranys, com tocar-me la punta del nas amb el tou del dit. Després els seus ajudants van escriure a les fitxes una sèrie de proves que se m'havien de fer durant uns quants dies i van marxar.

Un noiet gras va treure el cap per darrere el paravent i em va mirar.

–El primer dia sempre és, com, no ho sé, sempre és, no ho sé, sempre, no fàcil, vull dir, dur –va dir. Esbufegava i es menjava les paraules, gairebé no entenia res del que deia.

–Calla, Jordi, que tinc migranya –li va etzibar una altra noia, i ell se'n va anar corrents sense dir res més.

Quan la mare em va venir a veure puntualment a les nou, puntualíssima, per poc no vaig arrencar a plorar.

Ens vam refugiar al jardí i vam fer el mateix que el dia abans, és a dir, que ens vam posar sota les buguenvílies i ella em va llegir una novel·la en finlandès que es titulava *Taikurin Hattu, El barret del mag*, i parlava dels Mumin, que són uns éssers còmics, blancs i tendres.

A les cinc, la doctora González ens va avisar que l'hora de visites s'havia acabat i em vaig resignar a passar una altra nit sola.

Va ser pitjor que la primera.

El nen que parlava d'aquella manera estranya es va trobar malament i hi va haver tot de corredisses de gent que entrava i sortia. Jo ho veia des de darrere el paravent com un espectacle d'ombres xineses.

Quan la situació es va calmar estava tan trasbalsada que no em podia tornar a adormir.

Després, tot d'una, vaig començar a sentir un soroll estrany, un carrisqueig estrident just a sota de la meva esquena. Però... què era? Un ratolí? Insectes reptants, escarabats?

–Qui és...? –vaig xiuxiuejar enmig del silenci de la sala.

Lentament em vaig arrossegar fins a la punta del llit i vaig mirar cap avall, però a terra només hi havia la meva maleta.

«Potser són imaginacions meves», vaig pensar.

Llavors em vaig arrossegar cap amunt i, al cap d'un moment, es va tornar a sentir el soroll.

–Qui és? –vaig murmurar–. Para, si us plau!

Però en comptes d'aturar-se, el soroll es va fer més fort i al cap de poc s'hi va afegir una mena d'udol: uuuuuuuuuuuuh!

No hi ha gaires éssers en aquest món capaços de fer un crit semblant: els fantasmes (que no existeixen, però) i els llops (que, tanmateix, no es mouen pels hospitals).

O també els nens estúpids quan volen gastar una broma.

–uuuuuuuuuuuuuh! va insistir la veu de sota el llit.

La primera vegada m'havia mogut massa a poc a poc, per això ara vaig procurar reaccionar més de pressa.

Vaig apartar els llençols, vaig saltar a terra d'una revolada i vaig ficar la mà sota el somier.

Vaig atrapar una cosa que semblava un peu nu. El vaig estrènyer fort.

–Ep, què fas, deixa'm!

–Sí, ara et deixaré anar, si et sembla –li vaig contestar en espanyol.

–Vigila, que mossego.

Em va semblar una animalada, tenint en compte que el tenia agafat pel turmell i hauria fet més via clavant-me una puntada de peu. Em vaig posar a riure.

–Per què rius, burra?

–Ets tu, el burro.

–No, tu.

Aleshores li vaig clavar les ungles. El fantasma de sota el llit va sacsejar la cama; no volia que se m'escapés i li vaig clavar una bona estrebada.

Van sortir un peu i un turmell, després la vora dels pantalons, tota la cama, una camisa i, finalment, un noi.

Tenia més o menys la meua edat, la pell fosca, els cabells curts i negres i un parell d'orelles esventades increïbles.

M'hauria agradat observar algun altre detall, però a les fosques era molt difícil.

–Qui ets? I per què em vols fer por? –Estava molt enrabia-da. Ja era prou difícil passar la nit en aquell lloc horrible...–. Què pretenies? –el vaig interpel·lar.

–Uf –va contestar–. Res... Ho he fet perquè sí, perquè en tenia ganes.

Es va posar dret d'un bot i es va deixar anar. Després es va girar, em va fer llengots i es va esmunyir darrere el paravent.

–Ep, espera't! –vaig intentar retenir-lo–. Què vols de mi? Qui ets?

El vaig sentir riure des de l'altre costat.

–Soc El Rato –va dir.

Es va sentir el soroll de les seves passes, fent via a través de la sala (me'l vaig imaginar corrent cap a la porta), fins que va desaparèixer al pati.

A fora, a la nit, en companyia del vent i la lluna.

Cada vegada que arriba algú nou, els metges s'estan sempre al seu voltant, feliços com criatures el dia de Nadal.

Per això a la Passerell no la deixaven de petja. Sobretot el doctor De La Torre i els seus ajudants fidels, és a dir, el doctor Fernández i la Malèfica. Cada matí aquells tres tenien alguna novetat especial expressa per a ella: li preniën mostres, li feien anàlisis de sang o un encefalograma, que és quan et posen al cap un casquet ple de sensors, i aleshores una màquina escriu en un full els gargots produïts pel cervell. Més o menys.

A mi no me n'havien fet mai cap, d'encefalograma, i això que visc al Santo Toribio d'ençà que vaig néixer! O sigui que em feia una mica d'enveja.

Però en aquell moment encara tenia més gelosia dels seus Àngels de la Guarda. Ella els esperava cada matí i passava tot el dia amb ells. A més a més, sempre li portaven un munt de regals, per exemple, gelats boníssims que es menjava sola i no n'oferia ni una llepada a ningú.

Però el més bonic era una capseta de metall amb tecles i un cable amb auriculars. A dins hi ficava les cassetes i podia escoltar música durant una hora, o potser dues fins i tot, gràcies a les piles!

En deia el walkman. I m'hauria agradat tant provar-lo! Per això, quan la Passarell es posava a escoltar música, jo li rondava pel voltant. Ves a saber, potser es distrauria un moment i l'hi podria agafar una estona.

Una tarda la vaig trobar sola. Estava sota el porxo de les dependències dels infermers, asseguda en un banc, llegint un llibre. Era gruixut i a la coberta hi havia una cara espantosa i les lletres «Stephen King» i també «The Stand», que no sabia què volia dir.

Al seient del seu costat hi tenia una bosseta i, al damunt, el walkman. Trist i apagat, sol com un mussol.

Com que el banc estava arraconat a la paret no m'hi podia acostar per darrere ni res semblant, però podia dissimular, ajupir-me, agafar-lo i sortir corrents. Ella estava concentrada llegint, potser ni tan sols se n'adonaria, però, a més a més, jo podia córrer més de pressa que una nena.

M'hi vaig anar apropant de mica en mica i la Passarell no es va moure, aleshores vaig agafar valor i m'hi vaig acostar més.

Ja gairebé no em faltaven ni tres dits quan, de cop i volta, ella es va girar i em va aferrar el braç.

I jo què havia de fer?

La vaig saludar.

—Hola, Laila.

—T'he pescat! Ara no t'escaparàs!

—I per què m'hauria d'escapar?

Estava encuriolit de debò.

—L'altra vegada em vas voler gastar una broma, però jo et vaig donar una lliçó.

—Quan?

—Quan et vas amagar sota el llit.

A mi no em semblava que hagués anat així.

—I ara em volies prendre el walkman!

—Per qui m'has pres? —vaig protestar—. No soc cap lladre. A més a més, potser la lladre ets tu, perquè jo tinc un walk-

man ben igual que aquest i, ves quina casualitat, fa uns quants dies que no el trobo.

Es va mossegar el llavi i després va replicar:

–No és veritat! Tu no n’has tingut mai cap, de walkman!

–Que sí! I si me’l dones t’ho demostro.

Almenys així el podria tenir a la mà una vegada.

–Ni parlar-ne! I a més... com has sabut com em dic? Abans m’has dit Laila.

Aleshores em van agafar ganes de riure.

–És fàcil –li vaig dir–. Conec tots els pacients que hi ha ingressats a la planta de Pediatria. Tampoc no som tants.

Em va mirar amb cara de dubte.

–Tu també ets un pacient? I així, com és que no vas amb pijama?

–Tinc un permís especial –vaig respondre–. Pràcticament, des de sempre que visc aquí. Has de saber que soc un pacient molt particular. Soc un cas interessantíssim. Únic al món! La flor i nata dels metges escriuen llibres sobre mi.

–Doncs no sembla que estiguis gaire malament.

–Podria dir el mateix de tu.

–Això és veritat. Però si ets un pacient de debò, perquè no dorms a la sala amb tots nosaltres?

Doncs, precisament, hi havia una cosa que no suportava i eren les preguntes, sobretot sobre la meva vida privada.

SOBRE EL MEU SECRET.

–Ho prefereixo. I ho puc fer perquè soc el fill d’un metge. No facis aquesta cara: els fills dels metges també es posen malalts, no ho sabies?

Em feia la impressió que aquella noia estranya no es creia ni una paraula del que li deia; llavors vaig aixecar el nas donant-me importància:

Em dic Juan Pablo Brown Mamani.

–El primer cognom és el del teu pare, oi? I el segon, el de la mare.

–És clar –vaig respondre. Em semblava normal. Al Perú sempre és així.

Semblava estupefacta. Mentrestant s'havia guardat el walkman a la bosseta, i la tenia arrecerada al pit. Punt final a les meves esperances d'agafar-lo.

–Espera un moment. Si el primer cognom és el del teu pare, i et dius Brown, vol dir que ets fill del doctor Brown?

La Laila va tirar el cap enrere i es va posar a riure, una cosa que he de dir que era bastant antipàtica per part seva.

–No pot ser! El doctor Brown deu tenir més de noranta anys. No pot ser el teu pare.

–Doncs resulta que sí.

–No et crec...

–Doncs fem una cosa: si et convenço, a canvi em deixes sentir una cançó amb el walkman. Què me'n dius?

S'ho va pensar una estona:

–Molt bé.

Sabia que en aquella hora el doctor Brown se n'anava a fer una becaïna a Neuromotricitat, sempre el trobàvem allà, estirat en una gandula al costat de les espatlleres i diversos equipaments de gimnàstica, pilotes d'entrenament, estorettes de gimnàs, i moltes altres coses.

Era un senyor molt gran, tenia una pell gruixuda i lluent que recordava la closca d'una tortuga i duïa les ulleres arreglades amb cel·lo.

A la seva edat feia anys que estava jubilat, però continuava anant al Santo Toribio cada dia i els altres metges li demanaven sempre la seva opinió, no per deferència, sinó perquè era el que hi entenia més.

–La medicina és qüestió de números –deia el doctor De La Torre–. Per ser bo cal haver visitat molts pacients. I el doctor Brown és el que n'ha visitat més de tots.

O sigui que encara que fos vell estava en forma i, efectivament, només de posar un peu a la sala va obrir els ulls de seguida.

–Papi! –el vaig saludar amb entusiasme–. Mira qui t’he portat.

–Oh, Laila –va dir–. Com estàs? T’estàs acostumant a la vida d’aquí?

–Bé... més o menys.

–Cal tenir paciència, sobretot al principi. Espero que El Rato t’estigui ajudant a ambientar-te, però vigila que no t’enredi a ficar-te en embolics. El meu fill és un endimoniat, en pensa una i en fa cent...

Va començar a riure i després la rialla es va convertir en un mig atac de tos.

Vaig veure que en tenia per una estona, o sigui que li vam dir adeu i vam sortir corrents.

–Ho has sentit? –li vaig preguntar tan aviat com vam ser a l’aire lliure–. T’ho ha dit fins i tot ell que soc el seu fill. Ara em creus?

–Et crec. Però per què et diu El Rato? És un sobrenom una mica estrany... Vol dir «el moment», oi?

–Exactament –vaig dir–. Se’l va inventar la meva mare, que ja no és entre nosaltres.

–Ho sento.

–Va passar fa molt de temps. Però la mare sempre deia que el meu naixement va ser el moment més important de la seva vida. Deia que cadascun de nosaltres té un moment que és el més important de tots, i que algun dia jo també el tindria.

Em va mirar fixament com si esperés que digués alguna altra cosa, però en realitat no tenia res a afegir sobre aquella qüestió. Només pensava que finalment em mereixia el walkman.

Vaig estirar la mà i la Laila el va treure de la bosseta. Era supermodern i resplendent. A la vora platejada hi havia es-

crit SONY i també RECORDING WALKMAN. I a sota, damunt de l'obertura, hi deia AUTOREVERSE.

Ignorava què volien dir aquelles paraules, però em semblaven fantàstiques.

–Ho sento però només tinc una casset i tampoc no és cap gran cosa –va dir la Laila–. És una barreja de rock peruà, com els Frágil, i altres coses d'aquest rotllo.

–Els Frágil m'agraden molt –li vaig dir per aconseguir-la. En realitat no tenia ni idea de qui eren.

–Tu què escoltes? Jo a casa tinc la tira de discos. M'agrada el rock, tipus Pink Floyd. Però el metal també. Coneixes els Iron Maiden?

–Prefereixo els Frágil.

–Sí, ja, perquè són peruans. Hauré de demanar al senyor Tanaka que em porti unes quantes cassetts noves. Però si mentrestant vols escoltar aquest... Posa't els auriculars i pitja aquest botó. És fàcil.

Vaig provar de fer el que em deia, vaig prémer el botó i **BUAM!**

Un solo de guitarra elèctrica em va explotar a les orelles, seguit d'un redoblament de bateria tan intens que em va retronar al cervell.

En aquell instant vaig descobrir dues coses molt importants.

La primera era que els Frágil m'agradaven de debò.

I la segona, que la Laila també m'agradava.

Conèixer El Rato va ser el millor que em podia passar.

Era una mica més alt que jo i prim, amb la pell fosca i les faccions indígenes: un mestís *cholo* (que és un terme una mica ofensiu, tot i que els peruans el fan servir sovint).

A vegades el trobava una mica excèntric. Però no aconseguia allunyar-me'n. Com un imant i un tros de ferro.

La tarda després d'allò del walkman, tan aviat com la mare i el senyor Tanaka se'n van haver anat, me'l vaig trobar a l'espatllera, amb un somriure d'orella a orella.

—Per fi has quedat lliure?

Es va convertir en el nostre petit ritual. Cada dia, a l'aparcament solitari, de seguida que el cotxe de l'ambaixada s'en-duia la mare i la meva antiga vida, arribava ell.

—Per fi has quedat lliure?

Com si hagués d'estar contenta de tornar a estar sola, al Santo Toribio.

—Però si estàs sola és culpa teva —em va dir tot d'una—. En tot aquest temps encara no has conegut el Niu.

—Quin niu?

El Rato es va clavar a riure i em va acompanyar fins a la planta de Pediatria, plena de nens.

–Tatxan! Benvinguda al Niu! –va dir.

Em vaig endur una decepció. No sé ben bé què m'havia esperat.

Llavors tots es van girar cap a mi i em van somriure. Era la primera vegada que em passava des que era allà.

–Senyores i senyors –va anunciar El Rato–, la Passerell ha decidit entrar a formar part de la família!

Va esclatar un gran aplaudiment. El nen que anava en cadira de rodes es va posar a fer piruetes, la nena de la cara rara va córrer cap a mi i em va abraçar.

–Ets una princesa, oi? –em va preguntar–. Però en Bert es pensa que ets *piplomàtica*.

Li vaig acariciar els cabells (sense saber ben bé de què parlava) i després hi va haver una ronda de presentacions: Mila, Carlos, Carmelita, Álvaro, Bert, Adrián, Cisco, Fortuna, Jordi, Pia...

Sobre mi sabien un munt de coses, com per exemple, que sabia llegir, que era estrangera, encara que sabés parlar espanyol, i que el meu pare era diplomàtic.

Les seves atencions em van fer sentir una mica culpable, perquè jo no m'havia interessat gaire per ells. Per mi eren «el capgròs», «el que es tapa la cara amb el llençol» i coses així.

Que burra que havia estat!

–Vols jugar a cartes? –va proposar en Carlos mentre treia una baralla mig rebregada.

–No en sé –vaig respondre.

–No saps ni jugar al truc?

–El truc és fàcil –va dir la Mila.

–El truc és, és, això, vull dir, el truc és, vull dir, jo, al truc no hi sé jugar –va explicar en Jordi, desconsolat.

–Sense ànim d'ofendre't, amic meu, per a tu fins i tot és difícil apujar-te la cremallera dels pantalons. Estic convençut que la Laila en pot aprendre. Provem-ho.

Llavors em van ensenyar les regles del joc. S'hi jugava només amb tres cartes i després havies de dir «invitació» o

«truc» i els altres responien «vull», és a dir, accepto, o «no vull», que volia dir no accepto, i es comptaven els punts d'una manera una mica complicada, per això ho feia en Carlos.

Però cridar «truc!» era divertit i ens hi vam passar tota la tarda.

Vaig descobrir que tots ells ja feia un cert temps que eren a l'hospital: la Mila, onze dies; la Fortuna, catorze, i en Bert, fins i tot feia un mes. I també hi havia els que hi havien estat ingressats diverses vegades com en Carlos, que va arribar al Niu just el dia abans que jo, però que resultava que no era la primera vegada que hi venia.

En general ningú sabia quan tornaria a casa i mentrestant havien elegit El Rato com a cap de la banda. Això per diversos motius: per començar feia més temps que cap dels altres que era a l'hospital (des de sempre, havia dit la Fortuna). I, a més, no havia de portar pijama, ni dormir a la sala comuna, i a les vuit del matí no havia de suportar la murga de la ronda de visites.

El Rato ho sabia tot, coneixia tothom i era lliure de fer el que li vingués de gust.

Vaig intentar descobrir més coses d'ell parlant-ne amb els altres, però cadascú tenia una explicació diferent.

—És que és fill d'un metge.

—A mi em va dir que era un príncep d'incògnit.

—Que no, és que una vegada el director estava a punt de morir-se ofegat i ell, amb una maniobra, li va salvar la vida; és per això que l'adora.

—El Rato és, com, El Rato, això, com... què deia jo ara?

Però vaig renunciar gairebé immediatament a preguntar-l'hi directament. No era qüestió de fer-lo parlar perquè sempre s'inventava alguna cosa absurda per distreure'm.

Com el diumenge que la mare va arribar més tard que de costum i quan va baixar del cotxe va dir:

—Et porto una sorpresa.

Al seient hi havia la meva amiga Ana.

Ella també era filla d'un polític, i a Lima anàvem juntes a escola i sèiem al mateix pupitre. Una altra cosa que me la feia simpàtica era que fos l'única noia que coneixia que, igual que jo, havia de passar els vespres assistint a sopars oficials i concorreguts còctels de gala, dient coses com «encantada», «exquisit» i «quin honor».

Entre una cosa i l'altra feia temps que no la veia i vaig córrer a abraçar-la, i aleshores em vaig adonar que estava avergonyida.

—Com és que vas amb pijama?

—Aquí tothom va amb pijama, és un hospital, saps? —li vaig dir.

—Ah. M'ensenyas la teva habitació?

Em vaig posar vermella; la mare l'hi va explicar:

—La Laila no té habitació individual perquè, per desgràcia, en aquest hospital no en tenen. Però hem trobat una solució ideal, amb uns paravents. Vols ensenyar a la teva amiga on dorms?

Rotundament, no. No ho volia. M'imaginava la cara que faria l'Ana en veure la colla del Niu. Es quedaria clavada a la porta, com em va passar a mi la primera vegada.

—Potser més tard... Anem a sota la pèrgola i xerrem una estona?

—Perfecte, molt bé, noies, mentrestant aprofitaré per anar a parlar amb el professor De La Torre.

Sabia que la mare estava neguitosa perquè encara no havien descobert què tenia i ja havia passat força temps... Començava a malfiar-se'n (no és que mai se n'hagués fiat gaire, tampoc).

Vaig mirar com se n'anava i l'Ana i jo ens vam asseure en un banc. Vaig balbucejar que m'enyorava de casa i també de l'escola. Ella va contestar rient per sota el nas:

—És clar.

Després em va explicar les últimes novetats, com ara que l'Eva i l'Aldo havien començat a sortir junts, que el Diego havia fet un paperot a l'assaig de música, i coses per l'estil. Vaig fer un esforç per fer veure que m'interessava, però en realitat m'avorria com una ostra.

Per sort, al cap de poc, vaig veure El Rato, o més ben dit ell ens va veure a nosaltres. Va saltar la bardissa i ens va fer un somriure d'orella a orella dels seus:

–Hola, Laila, qui és la teva amiga?

–Em dic Ana.

–Ell és El Rato.

–Es diu... *estona*?

–I quina estona! –va afegir ell.

–L'Ana és companya meva d'escola. El Rato viu aquí, amb mi.

–Ets un pacient? –va preguntar l'Ana, mirant horroritzada la roba i les sabates polsoses d'El Rato.

–Soc pacient de naixement –va exclamar ell, en to alegre–. Soc un cas molt, molt rar. La Laila ja t'ha presentat els tarats?

–Qui has dit?

–Els nanos del Niu. Fan una mica d'impressió, però són bona gent. Vigila només amb la Carmelita, que últimament li ha agafat per fer pipí pertot arreu. Si t'hi acostes més del compte, pot ser que et ruixi el vestit.

L'Ana es va quedar blanca com un llençol i de seguida que va tornar la meva mare va dir que no es trobava bé i li va demanar si la podia acompanyar a casa.

Jo em vaig enrabiar molt amb El Rato. Què li costava ser més amable?

Però ell va arronsar les espatlles:

–Es veia d'una hora lluny que t'estaves avorrint com una ostra –va esbufegar–. I pensa un cosa: així és millor. La gent de fora no ens entén. Nosaltres som els malalts i ells, els sans. És com una barrera, comprens? T'he estalviat

hores i hores d'aguantar la teva amiga i empassar-te les seves bestieses.

–L'Ana no està gens malament. Tu no has tingut mai cap amic fora de l'hospital?

–En tinc moltíssims!

–I on són?

–Potser algun dia t'ho diré. Però vine al Niu. Tinc una idea fantàstica.

–Quina idea?

El Rato va somriure i em va agafar de la mà.

–Vine i ho descobriràs!